EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 16.12.2010
KOM(2010) 775 slutlig

2010/0373 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om antagande av tekniska krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009

(Text av betydelse för EES)

SEK(2010) 1583 slutlig
SEK(2010) 1584 slutlig
SEK(2010) 1585 slutlig

MOTIVERING

1. BAKGRUND

Motiv och syfte

Till grund för detta förslag ligger en vision om att skapa en inre marknad för betaltjänster i euro (det gemensamma eurobetalningsområdet eller Sepa, Single Euro Payments Area) med en effektiv konkurrens och med enhetliga system för gränsöverskridande och nationella betalningar, vilket skulle leda till avsevärda besparingar och fördelar för hela EU:s ekonomi. Sepa kommer att ge EU:s konsumenter och företag konkurrenskraftigt prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster i euro, och kommer att fungera som en plattform för innovationer på betalningsområdet.

Även om Sepa har starkt stöd av såväl Europeiska kommissionen som Europeiska centralbanken var det gemensamma eurobetalningsområdet ursprungligen avsett som ett i huvudsak marknadsdrivet projekt. EU-omfattande system för betalningar och autogireringar har utformats och införts av Europeiska betalningsrådet (EPC), som är ett samordnings- och beslutsorgan inrättat av den europeiska banksektorn i syfte att genomföra Sepa. Eftersom övergången till Sepa för närvarande går långsamt blir alla de olika typerna av aktörer emellertid alltmer medvetna om att ett rättsligt bindande slutdatum kan bli nödvändigt för ett lyckat slutförande av projektet.

En fullständig integration av betalningsmarknaden kommer först att fullbordas när EU-omfattande betalningsinstrument helt ersätter de äldre, nationella instrumenten. För att nå detta mål fastställs genom denna förordning slutdatum för övergången av betalningar och autogireringar i euro till Sepa.

Allmän bakgrund

Sepa-girering (SCT, SEPA Credit Transfer) infördes den 28 januari 2008. Nästan två år senare, den 2 november 2009, utgjorde lanseringen av Sepa-autogiro (SDD, SEPA Direct Debit) den andra avgörande milstolpen på vägen mot genomförandet av Sepa genom EU-omfattande system.

Säkra och effektiva betalningssystem är avgörande för genomförandet av ekonomiska transaktioner och för att den inre marknaden ska fungera väl. Euron som gemensam valuta har underlättat kontantbetalningarna mellan medlemsstaterna sedan 2002. Men av flera skäl har de elektroniska EU-omfattande betalningsinstrumenten fortfarande inte på långa vägar ersatt de nationella betalningarna. Den rådande ovissheten på marknaden, det allmänt svåra ekonomiska klimatet, nackdelarna med att vara föregångare i en nätverksverksamhet, den skenbara rättsliga osäkerheten för en lämplig långsiktig affärsmodell för SDD som helt överensstämmer med EU:s konkurrensregler samt de dubbla kostnaderna för driften av såväl Sepa-systemet som de äldre betalningssystemen har fått många marknadsaktörer, särskilt på utbudssidan,

att kräva att ett slutdatum för övergången till Sepa ska fastställas genom EU-lagstiftning. Europaparlamentet har också i två resolutioner[1] betonat behovet av och fördelarna med ett slutdatum för övergången, liksom Ekofinrådet i sina slutsatser[2], där kommissionen uppmanas att i nära samarbete med ECB göra en noggrann utvärdering. I enlighet med artikel 127 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är ECB:s (och det europeiska centralbankssystemets) grundläggande uppgift att främja ett väl fungerande betalningssystem. I detta sammanhang har ECB spelat en viktig vägledande roll för marknaden i fråga om utvecklingen av Sepa.

Två år efter lanseringen av Sepa-girering har antalet Sepa-gireringar som hanterats genom clearing- och avvecklingsmekanismer inom euroområdet ännu inte nått 10-procentströskeln. En linjär extrapolering av den nuvarande SCT-övergångsgraden på 9,3 % (augusti 2010) visar att det kommer att ta omkring 30 år att genomföra Sepa. Också enligt ett mer optimistiskt scenario tycks det mycket osannolikt att övergången till Sepa kommer att slutföras inom 15–20 år utan ytterligare lagstiftningsåtgärder. Denna tröghet försenar avsevärt övergången till Sepa och kan följaktligen i hög grad minska de direkta och indirekta potentiella vinsterna med Sepa för hela EU-ekonomin[3]. Även om övergången till Sepa kommer att innebära att användarna, däribland enskilda konsumenter och små och medelstora företag, måste övergå till ett gemensamt EU-omfattande system för bankkontonumrering baserat på Iban-nummer och BIC-kod, kommer banksektorn att underlätta övergången genom specifika informationsinsatser, införande av Iban-nummer och BIC-kod på kontoutdrag och på betalkort samt automatiska omräkningsmekanismer.

Gällande bestämmelser

Detta initiativ kommer att komplettera den befintliga rättsliga ramen för betaltjänster inom EU.

Den 1 november 2009 ersattes förordning (EG) nr 2560/2001 av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen[4]. Förordning (EG) nr 2560/2001 hade lett till en sänkning av avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro på upp till 50 000 euro till de nationella avgiftsnivåerna, samtidigt som betalningsbranschen inom EU hade uppmuntrats att införa den infrastruktur för EU-betalningar som krävs för Sepa.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden (nedan kallat *direktivet om betaltjänster*)[5] syftar till att införa standardiserade villkor och rättigheter för betaltjänster som erbjuds på marknaden till förmån för EU:s konsumenter och företag och utgör en harmoniserad

---

1 http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2010-0057+0+DOC+XML+V0//SV

2 http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/111670.pdf

3 De potentiella direkta och indirekta vinsterna vid en omfattande och snabb övergång till Sepa-instrumenten beräknas uppgå till mer än 300 miljarder euro under en sexårsperiod. Se *SEPA: potential benefits at stake*, Capgemini, 2007, http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/sepa/sepa-capgemini_study-final_report_en.pdf

4 EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

5 http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:319:0001:01:SV:HTML

rättslig grund för Sepa.

Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Förslagets mål är förenliga med unionens politik och mål. För det första kommer de att bidra till att den inre marknaden för betaltjänster fungerar bättre. För det andra stöder målen i hög grad EU:s övriga politik, i synnerhet konsumentpolitiken (genom att underlätta säkra och EU-omfattande betalningssystem) och konkurrenspolitiken (genom att införa lika skyldigheter, rättigheter och möjligheter för alla marknadsaktörer och underlätta gränsöverskridande betaltjänster, vilket ökar konkurrensen). I den konsekvensanalys som bifogats detta förslag fastslås det att endast en snabb och omfattande övergång till EU-omfattande betalningar och autogireringar skulle göra det möjligt att utnyttja hela nyttan av en integrerad betalningsmarknad. Marknadskrafterna och försöken till självreglering har visat sig vara otillräckliga för genomförandet av en gemensam övergång till Sepa. Genom att underlätta ekonomiska transaktioner inom EU bidrar förslagets mål också till att nå de mer övergripande målen för Europa 2020-strategin[6].

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

Samråd med berörda parter

Samrådsmetoder, huvudsakliga målsektorer och de svarandes allmänna profil

Generaldirektoratet för den inre marknaden och tjänster genomförde mellan juni och augusti 2009 ett offentligt samråd med aktörerna om huruvida och på vilket sätt tidsfrister borde antas för de befintliga nationella betalningarnas och autogireringarnas övergång till de nya Sepa-betalningsinstrumenten. Resultatet av samrådet offentliggjordes i september 2009 och en sammanfattning har publicerats på generaldirektoratets webbplats[7].

Flera samråd om Sepa har genomförts årligen, med hjälp av Europeiska näringslivspanelen (European Business Test Panel). Det senaste samrådet hölls under andra halvåret 2009 med deltagande av över 400 företag. Bland de deltagande företagen var 85 % små och medelstora företag och 15 % större bolag. 2009 års samråd berörde frågor om utfasning av äldre betalningsinstrument som fortfarande används och om fastställande av ett slutdatum för övergången till Sepa.

Vidare har diskussioner med banksektorn om affärsmodellen för Sepa Direct Debit pågått sedan en tid. Diskussionerna rör främst frågan om multilaterala förmedlingsavgifter[8] och ledde till att övergångsbestämmelser om sådana avgifter antogs i förordning (EG) nr 924/2009. Utbyten av synpunkter fortsatte emellertid , eftersom branschen inte hade fastställt någon långsiktig affärsmodell för SDD. För att

---

6 Detta förslag har i samband med Europa 2020-strategin ansetts som ett av huvudinitiativen för den ”digitala agenda” som kommissionen antog i maj 2010 (http://ec.europa.eu/information_society/digital-agenda/documents/digital-agenda-communication-en.pdf).

7 http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/sepa/feedback_migration-2009_09_29_en.pdf

8 Multilaterala förmedlingsavgifter är de belopp som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör betalar till inbetalarens betaltjänstleverantör som ersättning för varje autogireringstransaktion.

ge vägledning till bankerna lade kommissionen och ECB i mars 2009 fram en gemensam förklaring, följd av kommissionens arbetsdokument i november 2009[9]. I december 2009 slutfördes ett offentligt samråd om detta dokument. Dessutom skickade kommissionen i december 2009 och januari 2010 ut ett frågeformulär till utvalda banker. Frågeformuläret berörde särskilt den specifika frågan om enskilda betaltjänstleverantörers dubbla kostnader för den samtidiga driften av betalningssystem och betalningsprocesser (betalningsplattformar) för de befintliga nationella betalningarna samt för de nya EU-omfattande Sepa-betalningarna. I detta syfte valdes nitton av EU:s största banker och bankgrupper ut som representerade en blandning av affärsbanker, sparbanker och kooperativa banker från nio länder. En liknande enkät sändes ut till betalningsförmedlare och betaltjänstanvändare (främst företag), men svarsfrekvensen var inte tillräckligt hög för att kunna utgöra underlag för en analys.

Diskussioner och åsiktsutbyten hölls mellan 2008 och 2010 med medlemsstaterna, finansinstitut, konsumentorganisationer och andra arbetsmarknadsparter och ekonomiska parter, framför allt inom ramen för de befintliga rådgivande kommittéerna för detaljistbetalningar: expertgruppen för marknaden för betalningssystem (PSMEG), betalningskommittén (PC) och EU:s forum för nationella samordningskommittéer för Sepa.

Diskussionerna, svaren och de skriftliga bidragen från aktörerna utgjorde grunden för en analys som presenterats i två kommissionshandlingar: den konsekvensanalys som bifogats detta förslag och ett arbetsdokument som offentliggjordes på kommissionens webbplats för kommentarer mellan den 7 och 23 juni 2010. Arbetsdokumentet innehöll ett antal frågor som måste besvaras för att EU skulle kunna fastställa obligatoriska slutdatum för såväl betalningar som autogireringar.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Det fanns ett brett stöd bland alla aktörer för att fastställa tidsfrister för en fullständig övergång till Sepa genom en bindande EU-förordning: endast lagstiftning på EU-nivå skulle kunna ge den nödvändiga drivkraften för en utbredd användning av EU-omfattande betalningar och autogireringar. Aktörerna ansåg att Sepa-instrumenten inte endast borde komplettera utan även ersätta de befintliga äldre instrumenten.

Samtidigt som merparten av aktörerna förespråkade tillvägagångssättet med att fastställa två olika tidsfrister för övergången av betalningar och autogireringar, förespråkade en del ett enda slutdatum för övergången av båda betaltjänsterna. Dessutom förespråkade utbudssidan och vissa användare bestämt längre övergångsperioder, framför allt för autogireringar.

I ljuset av de svar sim inkommit inom ramen för samrådet och från andra kontakter med näringslivet anordnade kommissionen den 17 november 2010 en offentlig utfrågning som omfattade två viktiga frågor, nämligen dels huruvida förordningen skulle godkänna de betalningssystem som betalnäringen utvecklat direkt, i stället för att gå in för bindande tekniska krav, och dels huruvida det i tydlighetssyfte krävs särskilda rättsliga föreskrifter om en lämplig långsiktig affärsmodell för

[9] Ytterligare uppgifter samt den fullständiga texten finns på http://ec.europa.eu/competition/sectors/finanscial_services/banking.html

autogireringar.

Till följd av de intensiva samråden fastslogs det att ett kombinerat tillvägagångssätt som skulle bestå i att fastställa gemensamma standarder och allmänna tekniska krav vore det lämpligaste sättet att utforma EU-omfattande betalningsinstrument. Dessa tekniska krav borde omfatta betaltjänstens hela transaktionskedja, från betalningsanvändare till betalningsanvändare via de respektive betaltjänstleverantörerna. Detta skulle göra det möjligt att utnyttja alla fördelar med Sepa som uppstår på marknadens efterfrågesida (betaltjänstanvändare). Utbudssidan krävde dock att de befintliga Sepa-system som utvecklats av den europeiska bankbranschen skulle användas.

Ett stort antal aktörer välkomnade förslaget om att medlemsstaterna skulle kunna undanta specifika nationella betalningsprodukter som uppfyller vissa villkor (exempelvis inhemska transaktioner eller en högsta marknadsandel) under en begränsad tid, varefter alla äldre produkter måste fasas ut. Andra aktörer förespråkade ett permanent undantag så att dessa specifika produkter skulle kunna fortsätta att användas. I svaren på samrådet bekräftades också hela tiden att det finns ett starkt behov av att klargöra giltigheten av en långsiktig affärsmodell för autogirering som motsvarar EU:s konkurrensregler.

Extern experthjälp

En omfattande studie av kostnaderna och vinsterna med övergången till Sepa beställdes från Capgemini Consulting vars resultat publicerades i januari 2008.

I augusti 2008 publicerade kommissionen dessutom en studie som beställts från Van Dijk Consultants i syfte att förbereda uppföljningen av Sepas inverkan på konsumenterna.

Konsekvensanalys

Kommissionen har genomfört en konsekvensanalys enligt arbetsprogrammet. Denna konsekvensanalys har utarbetats i nära samarbete med ECB.

I konsekvensanalysen diskuteras den långsamma övergången till Sepa-girering (SCT) och Sepa-autogiro (SDD), som lett till en samtidig användning av de äldre nationella instrumenten och Sepa-betalningar. I konsekvensanalysen fastställs den bakomliggande orsaken till den långsamma övergången: den rådande ovissheten om huruvida Sepa kommer att genomföras och därmed förbundna problem, som exempelvis bristande incitament för att utveckla Sepa-produkter som fullt ut uppfyller användarnas behov, motvilja mot att investera på grund av nackdelen med att vara en ”föregångare” och en fragmenterad efterfrågesida med begränsad kännedom om Sepa. I konsekvensanalysen redogörs det också för konsekvenserna av den långsamma övergången. På ”mikronivå” måste marknadsaktörerna på utbuds- och efterfrågesidan hantera flera betalningsplattformar, vilket leder till dubbla driftskostnader för att driva systemen och till en negativ avkastning på Sepa-investeringar. På ”makronivå” leder den fortsatta nationella fragmenteringen på EU-marknaden till outnyttjade stordriftsfördelar samt begränsar konkurrensen och hindrar innovation.

I konsekvensanalysen diskuteras tre scenarion: inga åtgärder, ytterligare incitament för övergången till Sepa utan att fastställa något slutdatum och inverkan av att fastställa ett slutdatum för övergången. Den slutsats som dras är att det bästa scenariot för den gemensamma betalningsmarknaden, EU-ekonomin och aktörerna är att fastställa ett slutdatum för övergången genom en förordning.

I konsekvensanalysen övervägs följaktligen de bästa sätten att genomföra slutdatumet på teknisk nivå, genom en analys av olika policyalternativ för genomförandet av ett slutdatum på flera olika områden.

Referensgrunden för att införa EU-omfattande betalningar och autogireringar. Det rekommenderade alternativet är att fastställa ett slutdatum mot bakgrund av allmänna tekniska krav, dvs. krav som de EU-omfattande betalningarna och autogireringarna måste uppfylla. De tekniska kraven ska omfatta de befintliga internationella och europeiska standarderna.

Transaktionsområde. Det rekommenderade tillvägagångssättet är att tillämpa tekniska krav med ett slutdatum för hela betalningstransaktionsområdet, det vill säga för transaktioner mellan konsumenter och betaltjänstleverantörer samt mellan betaltjänstleverantörer. En nödvändig förutsättning för att de uppskattade driftsbesparingarna på 84 miljarder euro på efterfrågesidan ska kunna förverkligas är att betalningsmarknadens integration inte bara omfattar bank-till-bank-verksamhet.

Produktspecifikation. Tillämpningen av ett slutdatum rekommenderas också för nischprodukter, dvs. betalningar och autogireringar som avser små betalningsvolymer och erbjuder specifika funktioner. För att de nödvändiga anpassningarna ska kunna göras inom ramen för systemen med Sepa-girering och Sepa-autogiro kommer dock en övergångsperiod på tre till fem år att införas.

Slutdatumets räckvidd för medlemsstaterna. Alternativet med ett gemensamt slutdatum för länderna i euroområdet och ett senare gemensamt slutdatum för länderna utanför euroområdet rekommenderas. Eftersom antalet eurobetalningar i länderna utanför euroområdet endast står för uppskattningsvis två procent av alla eurobetalningar är en snabb och fullständig övergång till Sepa i medlemsstaterna utanför euroområdet inte nödvändig för Sepas genomförande.

Tidsfrist för övergången. Ett alternativ med olika slutdatum rekommenderas: senast ett år efter denna förordnings ikraftträdande för betalningar och två år efter ikraftträdandet för autogireringar. I praktiken innebär detta att aktörerna kommer att ha ungefär 30 månader på sig att förbereda sig för övergången till systemet med Sepa-girering och 42 månader för övergången till Sepa-autogiro från datumet för antagandet av kommissionens förslag.

Klarhet om den långsiktiga affärsmodellen för EU-övergripande autogirering. Det rekommenderas att förbjuda en allmän tillämpning på all autogirering av multilaterala förmedlingsavgifter mellan betaltjänstleverantörer (och åtgärder med liknande syfte eller effekter). Sådana avgifter skulle emellertid vara tillåtna på vissa villkor för autogirering som inte kan genomföras korrekt eller som återkrävs av en betaltjänstleverantör.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

Syftet med förslaget om antagande av tekniska krav för betalningar och autogireringar är att

– fastställa olika slutdatum för övergången av betalningar och autogireringar genom att anta en uppsättning med gemensamma standarder och allmänna tekniska krav,

– garantera betaltjänstleverantörernas nåbarhet vid betalningstransaktioner, i linje med nåbarhetskravet för autogireringar i artikel 8.1 i förordning (EG) nr 924/2009, samt driftskompatibiliteten mellan betalningssystemen.

Rättslig grund

Artikel 114.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig eftersom förslaget inte avser ett område där unionen är ensam behörig.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte i tillräcklig utsträckning själva uppnå målen för förslaget:

I det aktuella skedet har nästan alla medlemsstater antagit nationella övergångsplaner för Sepa. Samtidigt som dessa planer stöder en övergång till Sepa är endast ett fåtal inriktade på en systematisk och fullständig ersättning av äldre betalningsinstrument före en viss tidsfrist. De måldatum som de nationella aktörerna har fastställt varierar mellan medlemsstaterna. Eftersom det inte finns något gemensamt måldatum på EU-nivå kommer den bristande samordningen mellan medlemsstaterna och aktörerna i bästa fall att skapa svårigheter vid övergången till Sepa eller i värsta fall att skapa ett dödläge som förhindrar en effektiv övergång. Dessutom är måldatumen ofta beroende av andra förutsättningar. Dessa planer ger därför inte tillräcklig drivkraft för en snabb och omfattande övergång till Sepa, och samordnas heller inte medlemsstaterna emellan.

Genom åtgärder på EU-nivå kommer förslagets mål att nås bättre av följande skäl:

En integrerad eurobetalningsmarknad kräver till sin natur en EU-omfattande strategi eftersom de bakomliggande standarderna, reglerna och processerna i samtliga medlemsstater måste vara förenliga med varandra. Detta är förenligt med syftet i artikel 3 i fördraget om Europeiska unionen, där en inre marknad och en ekonomisk och monetär union med euron som valuta föreskrivs. Endast en EU-strategi som samordnas på utbuds- och efterfrågesidan kan frigöra nätverksfördelarnas fullständiga potential. Alternativet till en EU-omfattande strategi vore ett system med multilaterala eller bilaterala avtal vars komplexitet och kostnader inte skulle vara ekonomiskt försvarbara jämfört med lagstiftning på EU-nivå. Åtgärder på EU-nivå skulle därför vara förenliga med subsidiaritetsprincipen.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Förslaget sträcker sig inte längre än vad som är strängt nödvändigt för att nå dess mål.

Samtliga föreslagna regler har genomgått ett proportionalitetstest och intensiva samråd för att garantera en lämplig och proportionell reglering.

Förslaget syftar till att minimera förändringarnas inverkan på samtliga aktörer. De tekniska kraven i bilagan till förordningen har utformats på ett sådant sätt att de möjliggör tillämpningen av de nu befintliga EU-omfattande systemen utan att begränsa flexibiliteten och innovationerna.

Vidare får medlemsstaterna enligt förslaget besluta vilka behöriga myndigheter som ska utses, och kan därför använda befintliga administrativa strukturer och organ om de så vill för att minska sina kostnader.

Val av regleringsform

Föreslagen regleringsform: Förordning.

Andra regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Att införa ett slutdatum för övergången till EU-omfattande betalningar och gireringar kräver teknisk standardisering och största möjliga harmonisering. Det talar för en förordning snarare än ett direktiv. Dessutom kommer merparten av vinsterna med Sepa på grund av betalningsbranschens nätverkskaraktär inte att förverkligas förrän alla EU-medlemsstaters nationella övergång till EU-omfattande betalningsinstrument har slutförts. Ett direktiv som eventuellt kan tillämpas på olika sätt i medlemsstaterna riskerar att bevara den nuvarande fragmenteringen på betalningsmarknaden. Det skulle slutligen fördröja övergången på grund av den tid som krävs för det nationella införlivandet. Det rekommenderas därför att ett slutdatum för övergången till Sepa fastställs genom en förordning.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Frånsett de normala administrativa kostnaderna för att garantera att EU:s lagstiftning efterlevs kommer förslaget inte att påverka budgeten eftersom inga nya kommittéer inrättas och inga finansiella åtaganden görs. Även kommissionen använder emellertid betaltjänster i stor utsträckning och torde därför liksom andra användare gynnas av den ökade konkurrensen tack vare Sepa.

5. ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

Förenklingar

Förslaget innebär en förenkling av lagstiftningen eftersom artikel 3 konsoliderar den

nåbarhetsbestämmelse för autogireringar som fastställs i förordning (EG) nr 924/2009 samt en liknande nåbarhetsbestämmelse för betalningar i en enda bestämmelse. En förenklad hantering av betalningar kommer att få positiva effekter på aktörerna, däribland offentliga förvaltningar, företag och privatpersoner.

Eftersom denna förordning kommer att minska fragmenteringen mellan länderna och främja konkurrensen på EU:s betalningsmarknad kommer den att bidra till att förenkla betalningsprocesserna.

De offentliga förvaltningarna, som i stor utsträckning använder sig av betalningsinstrument, torde exempelvis gynnas av Sepa, eftersom systemet förenklar deras betalningsprocesser och möjliggör en mer effektiv helautomatisk hantering av betalningar. Anbudsförfarandena för betaltjänster inom EU torde förenklas, eftersom antalet potentiella betaltjänstleverantörer skulle öka, deras anbud bli lättare att jämföra och ineffektiviteten på grund av de nationella betalningsformaten försvinna. Användningen av e-fakturalösningar i kombination med Sepa som bakomliggande betalningsplattform skulle också underlätta den automatiska avstämningen av fakturor och betalningar.

På samma sätt skulle standardiserade gränsöverskridande betalningar avskaffa behovet av flera betalkonton i olika länder för konsumenterna, som reser allt mer i yrket och privat.

För betaltjänstleverantörerna och betalningsförmedlarna skulle stordriftsfördelarna och de gemensamma standarderna i och med Sepa göra betalningar inom EU mycket mer effektiva.

Upphävande av gällande lagstiftning

Antagandet av förslaget innebär att artikel 8 i förordning (EG) nr 924/2009 om nåbarhet för autogireringar upphör att gälla. Av öppenhets- och förenklingsskäl konsolideras innehållet i artikel 8 i artikel 3 i föreliggande förslag.

Översyn/ändring/tidsbegränsning

Förslaget innehåller en bestämmelse om översyn.

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)

Den föreslagna rättsakten berör en EES-fråga och bör därför omfatta Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Närmare redogörelse för förslaget

Följande korta sammanfattning syftar till att underlätta beslutsprocessen genom att redogöra för förordningens huvudsakliga innehåll.

I artikel 1 – syfte och tillämpningsområde – anges att förordningen omfattar genomförandet av alla betalningar och autogireringar i euro inom EU. Förordningen omfattar inte vissa typer av betalningstransaktioner, som exempelvis betalkorttransaktioner, penningöverföring och betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning som inte

leder till en betalning eller autogirering. För att främja konkurrensen och effektiviteten får förordningen inte utesluta icke-”traditionella” betalningssystem från marknaden, särskilt sådana som bygger på kombinerade system med ett autogirerings- eller betalningssegment. Bestämmelserna i denna förordning är därför endast tillämpliga på den betalning eller autogirering som ligger bakom transaktionen.

Artikel 2 – definitioner – har i största möjliga utsträckning anpassats till definitionerna i direktiv 2007/64/EG. Med tanke på förordningens begränsade räckvidd jämfört med direktivet om betaltjänster har vissa av definitionerna anpassats till behoven i detta förslag.

Artikel 3 – betaltjänstleverantörernas nåbarhet för betalningar integreras i nåbarhetskravet för autogireringar i enlighet med artikel 8 i förordning (EG) nr 924/2009.

Artikel 4 – teknisk driftskompatibilitet – krävs för att betalningsordningarna och betalningssystemen ska fungera smidigt och vara kompatibla inom EU med utgångspunkt i samma standarder, utan tekniska hinder för marknadsaktörernas hantering av betalningarna.

I artikel 5 och i bilagan – tekniska krav för betalningar och autogireringar – fastställs tidsfrister för övergången till EU-omfattande instrument genom att vissa viktiga standarder som används av betalningsbranschen görs obligatoriska och genom att tekniska krav antas som omfattar såväl betaltjänstleverantörerna som kunderna.

I artikel 6 – förmedlingsavgifter för autogireringar – förtydligas att det efter den 31 oktober 2012 inte är tillåtet med multilaterala förmedlingsavgifter *per transaktion* för nationella och gränsöverskridande autogireringar. I artikeln fastställs också allmänna villkor för förmedlingsavgifter (multilaterala, bilaterala och unilaterala) för R-transaktioner, i enlighet med det arbetsdokument om tillämpningen av artikel 81 i EG-fördraget på multilaterala interbankbetalningar inom ramen för systemet med Sepa-autogireringar som kommissionen publicerade den 3 november 2009.

Artikel 7 – undantag – avser så kallade ”äldre” nischprodukter som också borde fasas ut efter en lämplig övergångsperiod.

Genom artikel 8 – nåbarhet för autogireringar – garanteras att om en betalning eller autogirering i euro accepteras nationellt ska den också kunna användas till eller från eurokonton i gränsöverskridande transaktioner.

Genom artikel 9 – behöriga myndigheter – ges de behöriga myndigheterna befogenhet att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera fullgörandet av skyldigheterna i denna förordning.

Artikel 10 – sanktioner – innehåller ett krav på att medlemsstaterna ska lämna uppgifter om sanktioner till kommissionen.

Enligt artikel 11 – förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol – måste medlemsstaterna inrätta organ för tvistlösning utanför domstol för att lösa tvister som uppkommer i samband med tillämpningen av förordningen. Enligt artikel 11 måste

medlemsstaterna också underrätta kommissionen om dessa åtgärder.

Artiklarna 12 till 15 – antagande av delegerade akter – gör det möjligt att uppdatera de tekniska kraven.

I artikel 16 – översynsklausul – föreskrivs en rapport som vid behov kan åtföljas av ett förslag till ändring.

Genom artikel 17 – övergångsbestämmelser – införs ett tidigare slutdatum för medlemsstaterna i euroområdet, medan medlemsstaterna utanför euroområdet beviljas en övergångsperiod mot bakgrund av deras begränsade eurobetalningsvolymer.

2010/0373 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om antagande av tekniska krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag[10],

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[11],

med beaktande av Regionkommitténs yttrande[12],

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande[13],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Att skapa en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro utan någon grundläggande skillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl. I detta avseende syftar projektet med det gemensamma eurobetalningsområdet (nedan kallat *Sepa*) till att utveckla gemensamma EU-omfattande betalningsinstrument som ska ersätta de nuvarande nationella betalningsinstrumenten. Genom införandet av öppna gemensamma standarder, regler och förfaranden för betalning och en integrerad betalningshantering bör Sepa ge EU:s konsumenter och företag säkra, konkurrensmässigt prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster i euro. Genomförandet av Sepa torde också skapa gynnsamma förutsättningar för en ökad konkurrens för betaltjänster och för en obehindrad utveckling och ett snabbt genomförande av innovationer på betalningsområdet i hela EU. Som en följd av ökade stordriftsfördelar, ökad effektivitet och starkare konkurrens bör elektroniska betalningar i euro därför leda till negativ prisutveckling grundad på ett "bäst i

---

10 EUT C, , s. .
11 EUT C, , s. .
12 EUT C, , s. .
13 EUT C, , s. .

klassen"-system. Effekterna av detta torde vara betydande, inte minst i medlemsstater där betalningar jämförelsevis är relativt dyra. Övergången till Sepa bör därför inte åtföljas av övergripande prisökningar för användarna av betalningstjänsten i allmänhet, och i synnerhet inte för konsumenterna.

(2) Det är mycket viktigt såväl ekonomiskt och monetärt som politiskt att Sepa blir en framgång. Sepa är helt i linje med Europa 2020-strategin, som syftar till att skapa en smartare ekonomi med ett välstånd som bygger på innovation och en mer effektiv användning av tillgängliga resurser. Europaparlamentet har, genom sina resolutioner om genomförandet av Sepa av den 12 mars 2009[14] och den 10 mars 2010[15], betonat vikten av en snabb övergång till Sepa, liksom rådet, i dess slutsatser av den 2 december 2009[16].

(3) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden[17] föreskrivs en modern rättslig grund för skapandet av en inre marknad för betalningar, av vilken Sepa är en väsentlig del.

(4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001[18] föreskrivs också ett antal åtgärder som underlättar Sepas framgångsrika genomförande, som exempelvis en utvidgning av principen om lika avgifter till gränsöverskridande autogireringar.

(5) Den europeiska banksektorns självreglerande åtgärder genom Sepa-initiativet har dessutom inte visat sig vara tillräckligt för att påskynda en gemensam övergång till EU-övergripande system för betalningar och autogirering på utbuds- och efterfrågesidan. Denna självreglering har dessutom inte omfattats av lämpliga förvaltningsåtgärder, vilket till en del kan förklara den långsamma efterfrågeökningen. Endast en snabb och omfattande övergång till EU-omfattande betalningar och autogireringar kommer att göra det möjligt att utnyttja alla fördelar med en integrerad betalningsmarknad, så att de höga kostnaderna för den samtidiga driften av såväl ”äldre” instrument som Sepa-produkter kan avskaffas.

(6) Regler bör därför antas för genomförandet av alla betalningar och autogireringar i euro inom EU. Det är i detta skede emellertid inte lämpligt att innefatta korttransaktioner, eftersom gemensamma standarder för kortbetalning inom EU fortfarande håller på att utvecklas. Penningöverföringar, internt hanterade betalningar, betalningar av större belopp mellan betaltjänstleverantörer och betalningar via mobiltelefoner bör inte omfattas av dessa regler eftersom dessa betaltjänster inte är jämförbara med betalningar och autogireringar.

(7) Det finns för närvarande flera betalningsinstrument, varav merparten används för betalning via Internet, som också använder internationellt bankkontonummer (Iban-nummer) och bankidentifieringskod (BIC-kod) och bygger på betalningar eller autogireringar men dessutom har andra särdrag. Användningen av dessa system

---

14 P6 TA(2009) 0139.
15 P7 TA(2010) 0057.
16 http://www.consilium,europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/111670.pdf
17 EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.
18 EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

förväntas expandera utanför de nuvarande nationella gränserna och skulle kunna uppfylla konsumenternas behov av innovativa, säkra och billiga betalningsinstrument. För att inte utesluta sådana system från marknaden bör reglerna om slutdatum för autogireringar och betalningar endast gälla den betalning eller autogirering som ligger bakom transaktionen.

(8) För att en betalning ska genomföras måste betalningsmottagarens konto vara nåbart. För att främja ett framgångsrikt införande av dessa betalningsinstrument bör därför ett nåbarhetskrav inrättas inom hela EU. För att förbättra öppenheten är det dessutom lämpligt att konsolidera det kravet med nåbarhetskravet för autogireringar som redan införts genom förordning (EG) nr 924/2009 i en enda rättsakt.

(9) Teknisk driftskompatibilitet är en förutsättning för konkurrens. För att skapa en integrerad marknad för elektroniska eurobetalningssystem är det av avgörande vikt att hanteringen av betalningar och autogireringar inte störs av tekniska hinder och utförs inom ramen för ett system vars grundläggande regler bör följas av flertalet betaltjänstleverantörer i flertalet medlemsstater och vara desamma för såväl gränsöverskridande som för rent nationella betalningar och autogireringar. När fler sådana system än ett utvecklas eller när det finns fler än ett betalningssystem för hanteringen av sådana betalningar bör dessa system vara driftskompatibla så att alla användare och betaltjänstleverantörer kan utnyttja fördelarna med smidiga eurobetalningar inom EU.

(10) Det är mycket viktigt att anta tekniska krav som otvetydigt fastställer vilka särdrag som de EU-omfattande betalningsordningar som ska utvecklas inom ramen för lämpliga styrmekanismer ska uppvisa för att säkerställa driftskompatibiliteten. Dessa tekniska krav bör inte begränsa flexibiliteten och innovationerna, utan bör vara öppna för och neutrala gentemot potentiella nya utvecklingar och förbättringar på betalningsmarknaden. De bör utformas med beaktande av särdragen hos betalningar och autogireringar, i synnerhet när det gäller de uppgifter som anges i betalningsmeddelandet. De bör också omfatta åtgärder för att stärka betaltjänstanvändarnas förtroende för användningen av sådana instrument, särskilt autogireringar.

(11) Teknisk standardisering är en hörnsten för integrationen av nätverk som exempelvis EU:s betalningsmarknad. Tillämpningen av standarder som utvecklats av de internationella eller europeiska standardiseringsorganen bör vara obligatorisk från och med ett visst datum för alla berörda transaktioner. Inom ramen för en betalning ska dessa standarder omfatta Iban, BIC samt meddelandestandarden för finansiella tjänster, ISO 20022 XML-standarden. Det är därför nödvändigt att alla betaltjänstleverantörer använder dessa standarder för att nå en fullständig driftskompatibilitet inom hela EU. Den obligatoriska användningen av Iban och BIC bör framför allt främjas där så behövs, med hjälp av omfattande kommunikations- och stödåtgärder i medlemsstaterna för att möjliggöra en smidig och problemfri övergång till EU-övergripande betalningar och autogireringar, inte minst för konsumenterna.

(12) Det är lämpligt att fastställa datum för när alla betalningar och autogireringar bör uppfylla dessa tekniska krav, samtidigt som marknaden bör lämnas öppen för fortsatt utveckling och innovation.

(13) Olika övergångsdatum bör fastställas med hänsyn till skillnaderna mellan betalningar och autogireringar. Införandet av EU-omfattande system för betalningar respektive autogireringar är olika tidskrävande, eftersom en autogirering är ett mer komplext instrument än en betalning. Övergången till EU-omfattande autogireringar kräver följaktligen avsevärt mycket större resurser än övergången till EU-omfattande betalningar.

(14) Att reglera de multilaterala förmedlingsavgifterna för autogireringar är väsentligt för att skapa lika konkurrensvillkor mellan betaltjänstleverantörerna och för att göra det möjligt att utveckla en inre marknad för autogireringar. Multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion för autogireringar begränsar konkurrensen mellan betalningsmottagarnas banker och driver upp dessa bankers avgifter för betalningsmottagarna, vilket således leder till dolda prishöjningar för betalarna. Även om inga eller begränsade objektiva effektivitetsvinster har påvisats för multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion, kan multilaterala förmedlingsavgifter för transaktioner som avvisas, vägras, återsänds eller vänds för att de inte kan genomföras korrekt (s.k. R-transaktioner) bidra till en effektiv kostnadsfördelning inom den inre marknaden. Det kan därför anses vara av fördel för skapandet av en effektiv europeisk marknad för autogirering om man kunde förbjuda multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion. Multilaterala förmedlingsavgifter för R-transaktioner bör emellertid tillåtas under förutsättning att de uppfyller vissa villkor. Sådana bestämmelser bör dock inte inverka på tillämpningen av artiklarna 101 och 102 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt på multilaterala förmedlingsavgifter för R-transaktioner.

(15) Därför bör möjligheten att tillämpa multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion för nationella och gränsöverskridande autogireringar tidsbegränsas, och allmänna villkor bör fastställas för tillämpningen av förmedlingsavgifter på R-transaktioner.

(16) I en del medlemsstater används fortfarande vissa äldre betalningsinstrument som genomförs som betalningar eller autogireringar men som har mycket specifika funktioner, ofta på grund av historiska eller rättsliga skäl. Transaktionsvolymen för dessa produkter är ofta obetydlig och de kan därför klassificeras som nischprodukter. En övergångsperiod för sådana nischprodukter som är tillräckligt lång för att minimera övergångens inverkan på betaltjänstanvändarna borde hjälpa båda sidor av marknaden att främst fokusera på övergången av merparten av betalningarna och autogireringarna, vilket skulle göra det möjligt att tidigare utnyttja merparten av de potentiella fördelarna med en integrerad betalningsmarknad inom EU.

(17) För att den inre betalningsmarknaden ska fungera i praktiken måste betalare som exempelvis företag eller offentliga myndigheter kunna sända betalningar till betalkonton som innehas av betalningsmottagare vars betaltjänstleverantörer är etablerade i andra medlemsstater och som är nåbara i enlighet med denna förordning.

(18) De behöriga myndigheterna bör ges befogenhet att uppfylla sina övervakningsskyldigheter effektivt och att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att betaltjänstleverantörerna uppfyller dessa tekniska krav.

(19) Medlemsstaterna bör fastställa effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner i sin nationella lagstiftning vid bristande efterlevnad av denna förordning.

(20) För att ge möjlighet till överklagande när denna förordning har tillämpats inkorrekt bör medlemsstaterna införa adekvat och effektiv utomrättslig tvistlösning för att hantera de tvister som kan uppstå i sådana sammanhang.

(21) Det är önskvärt att kommissionen lägger fram en rapport om effektiviteten hos bestämmelserna i denna förordning.

(22) Kommissionen bör ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt i fråga om uppdatering av de tekniska kraven på betalningar och autogireringar.

(23) Eftersom betaltjänstleverantörerna i medlemsstaterna utanför euroområdet kommer att behöva inleda ett förberedande arbete, bör dessa betaltjänstleverantörer tillåtas att skjuta upp tillämpningen av dessa tekniska krav under en viss period.

(24) I syfte att öka rättssäkerheten är det lämpligt att anpassa tidsfristerna för förmedlingsavgifter i artiklarna 6 och 7 i förordning (EG) nr 924/2009 till bestämmelserna i denna förordning.

(25) Förordning (EG) nr 924/2009 bör ändras i enlighet med detta.

(26) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter[19] reglerar hanteringen av personuppgifter som behandlas i enlighet med denna förordning.

(27) Finansiella meddelanden om betalningar och överföringar inom ramen för Sepa faller utanför räckvidden för avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater av den 8 juli 2010 om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från Europeiska unionen till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP)[20].

(28) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför på grund av åtgärdernas omfattning eller verkningar bättre kan uppnås på EU-nivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1
Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs regler för genomförandet av betalningar och autogireringar i euro inom EU där såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade inom EU, eller där endast betalningstransaktionens betaltjänstleverantör är etablerad inom EU.

---

[19] EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
[20] EUT L 195, 27.7.2010, s. 1.

2. Följande omfattas inte av denna förordning:

a) Betalningstransaktioner som genomförs internt hos betaltjänstleverantörer samt betalningstransaktioner som betaltjänstleverantörer sinsemellan genomför för egen räkning.

b) Betalningstransaktioner som hanteras och utförs i system för större betalningar förutsatt att transaktionen initieras och mottas av betaltjänstleverantörer.

c) Betalningstransaktioner som genomförs med betalkort, däribland kontantuttag från ett betalkonto, om de inte leder till betalningar eller autogireringar till eller från betalkonton som identifieras genom unika nationella kontonummer (Bban) eller internationella kontonummer (Iban).

d) Betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning som inte leder till en betalning eller autogirering till eller från ett betalkonto som identifieras genom Bban-nummer eller Iban-nummer.

e) Penningöverföring då medel mottas från en betalare utan att något betalkonto skapas i betalarens eller betalningsmottagarens namn, för det enda syftet att överföra ett motsvarande belopp till en betalningsmottagare eller till en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar, och/eller då sådana medel mottas på betalningsmottagarens vägnar och görs tillgängliga för densamme.

3. I de fall då betalningsordningar bygger på betalningstransaktioner som genomförs genom betalningar eller autogireringar men som även har andra särdrag ska denna förordning endast tillämpas på de bakomliggande betalningarna eller autogireringarna.

Artikel 2
Definitioner

I denna förordning avses med

(1) *betalning*: en betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto, där en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner initieras av betalaren på grundval av betalarens medgivande till betaltjänstleverantören,

(2) *autogiro*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens medgivande,

(3) *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto,

(4) *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,

(5) *betalkonto*: ett konto som innehas i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförande av betalningstransaktioner,

(6) *betalningssystem*: ett system för överföring av medel med formella och standardiserade rutiner och gemensamma regler för behandling, clearing och/eller avveckling av betalningstransaktioner,

(7) *betalningsordning*: en uppsättning regler, förfaranden och standarder som används för att genomföra betalningar mellan systemets deltagare, och som är avskilda från den infrastruktur eller det betalningssystem som ligger till grund för dess drift, mellan och inom medlemsstater,

(8) *betaltjänstleverantör*: sådana organ som avses i artikel 1.1 i direktiv 2007/64/EG och juridiska och fysiska personer som avses i artikel 26 i samma direktiv, men inte de institut som räknas upp i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG[21] som omfattas av ett undantag i medlemsstaterna i enlighet med artikel 2.3 i direktiv 2007/64/EG,

(9) *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller i egenskap av båda,

(10) *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid överföring av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,

(11) *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,

(12) *förmedlingsavgift*: avgift som betalas mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer för varje autogirering,

(13) *multilateral förmedlingsavgift*: förmedlingsavgift som är föremål för ett gemensamt avtal mellan betaltjänstleverantörer,

(14) *Bban-nummer*: ett nationellt betalkontonummer som är unikt för ett enskilt konto hos en betaltjänstleverantör i en medlemsstat och endast kan användas för nationella transaktioner,

(15) *Iban-nummer*: ett internationellt betalkontonummer som är unikt för ett enskilt konto hos en unik betaltjänstleverantör i en medlemsstat och vars särdrag fastställs genom Internationella standardiseringsorganets (ISO) ISO-standard 13616,

(16) *BIC-kod*: en kod som otvetydigt identifierar en betaltjänstleverantör och vars särdrag fastställs genom Internationella standardiseringsorganets ISO-standard 13616,

(17) *ISO 20022 XML-standard*: en standard för utveckling av elektroniska finansiella meddelanden enligt Internationella standardiseringsorganets definition och som avser betalningstransaktionernas fysiska representation med XML-syntax, i enlighet med

---

[21] EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

branschens regler och tillämpningsriktlinjer för de EU-omfattande system för betalningstransaktioner som omfattas av denna förordning.

Artikel 3
Nåbarhet

En betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell betalning eller en nationell autogirering, eller både och, i euro för ett visst betalkonto ska i enlighet med betalningsordningens regler vara nåbar för betalningar och autogireringar som initierats av en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av EU:s medlemsstater.

Artikel 4
Driftskompatibilitet

1. Betaltjänstleverantörer ska genomföra betalningar och autogireringar inom ramen för en betalningsordning som uppfyller följande krav:

   a) Dess regler omfattar såväl nationella som gränsöverskridande betalningar och autogireringar mellan och inom medlemsstater.

   b) Deltagarna i systemet utgör en majoritet av betaltjänstleverantörer inom en majoritet av medlemsstaterna.

2. Betalningssystem och, i förekommande fall, betalningsordningar, ska vara tekniskt driftskompatibla genom användningen av standarder som utvecklats av de internationella och europeiska standardiseringsorganen.

3. Hanteringen av betalningar och autogireringar får inte störas av tekniska hinder.

Artikel 5
Krav för betalningar och autogireringar

1. Betalningar ska utföras i enlighet med de tekniska kraven i punkterna 1 och 2 i bilagan senast [*insert concrete date* tolv månader efter denna förordnings ikraftträdande].

2. Autogireringar ska utföras i enlighet med de tekniska kraven i punkterna 1 och 3 i bilagan senast [*insert concrete date* 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande].

3. Trots vad som anges i punkterna 1 och 2 får medlemsstaterna fastställa tidigare datum än vad som anges i punkterna 1 och 2.

4. Kommissionen får anta delegerade akter för att ändra bilagan i syfte att beakta de tekniska framstegen och marknadsutvecklingen. Sådana bestämmelser ska antas enligt det förfarande som fastställs i artikel 12.

Artikel 6
Förmedlingsavgifter för autogireringar

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 får ingen multilateral förmedlingsavgift per autogirering eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller verkan tillämpas för autogireringar från och med [24 månader efter det att denna förordning träder i kraft].

2. För autogireringar som inte kan genomföras korrekt av betaltjänstleverantören på grund av att betalningen avvisas, vägras, återsänds eller vänds (s.k. R-transaktion) genomförs av betaltjänstleverantörer får en multilateral förmedlingsavgift tillämpas under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

   a) Arrangemangen ska syfta till att effektivt fördela kostnaderna på de aktörer som har orsakat R-transaktionen, med beaktande av transaktionskostnaderna och konsumentskyddet.

   b) Avgifterna ska vara strängt kostnadsbaserade.

   c) Avgifterna får inte överskrida de faktiska kostnaderna för hanteringen av en R-transaktion hos den mest kostnadseffektiva jämförbara betaltjänstleverantör som är en representativ part till det multilaterala arrangemanget i fråga om transaktionsvolym och typ av tjänst.

   d) Tillämpningen av avgifter i enlighet med leden a, b och c ska förhindra att betaltjänstleverantörerna påför de respektive betaltjänstanvändarna avgifter som går utöver de kostnader som ska täckas av dessa förmedlingsavgifter.

   e) Det ska inte finnas något praktiskt och ekonomiskt hållbart alternativ till ett gemensamt avtal som skulle kunna ge en lika eller mer effektiv hantering av R-transaktioner till samma eller lägre kostnad för konsumenterna.

   För de syften som avses i första stycket ska endast kostnadskategorier som direkt och otvetydigt är av relevans för hanteringen av R-transaktionen beaktas vid beräkningen av R-transaktionsavgiften. Dessa kostnader ska fastställas exakt. Uppdelningen av kostnadsbeloppet, inbegripet särskilda uppgifter om var och en av dess beståndsdelar, ska ingå i det kollektiva avtalet för att underlätta kontroll och övervakning.

3. Punkt 1 och villkoren i punkt 2 a, b och d ska även omfatta bilaterala och unilaterala mekanismer som har liknande syften eller effekter.

Artikel 7
Undantag

1. Medlemsstaterna får tillåta sina behöriga myndigheter att göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 5.1, 5.2 och 5.3 fram till och med [*insert concrete date* 36 månader efter denna förordnings ikraftträdande] för betalningar eller autogireringar med en kumulerad marknadsandel på mindre än tio procent av det totala antalet betalningar eller autogireringar i en viss medlemsstat, baserat på den officiella betalningsstatistik som årligen publiceras av Europeiska centralbanken.

2. Medlemsstaterna kan får tillåta sina behöriga myndigheter att göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 5.1, 5.2 och 5.3 fram till och med [*insert concrete date*

60 månader efter denna förordnings ikraftträdande] för betalningstransaktioner som initierats med betalkort vid ett försäljningsställe och som leder till en autogirering från ett betalkonto som identifieras med Bban-nummer eller Iban-nummer.

3. Då en medlemsstat tillåter sina behöriga myndigheter att tillämpa ett undantag enligt punkterna 1 och 2 ska kommissionen underrättas om detta senast [*insert concrete date* 6 månader efter denna förordnings ikraftträdande]. Medlemsstaten ska omedelbart underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar.

Artikel 8
Öppnande av betalkonto och nåbarhet

1. En betalare som använder betalningar för att överföra medel från sitt betalkonto till andra betalkonton hos betaltjänstleverantörer i samma medlemsstat får inte vägra att göra betalningar till betalkonton hos betaltjänstleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat och som är nåbara i enlighet med artikel 3.

2. En betalningsmottagare som använder autogireringar för att ta emot medel på sitt betalkonto från andra betalkonton hos betaltjänstleverantörer i samma medlemsstat får inte vägra att ta emot autogireringar från betalkonton hos betaltjänstleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat och som är nåbara i enlighet med artikel 3.

Artikel 9
Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska som behöriga myndigheter som ska se till att denna förordning efterlevs utse antingen offentliga myndigheter eller organ som erkänns genom nationell lagstiftning eller av offentliga myndigheter som genom nationell lagstiftning uttryckligen har fått befogenhet till detta, inbegripet centralbanker. Medlemsstaterna kan utse befintliga organ som behöriga myndigheter.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 senast [*insert concrete date* 6 månader efter denna förordnings ikraftträdande]. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa myndigheter.

3. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 har de befogenheter som krävs för utförandet av deras uppgifter. Om mer än en myndighet är behörig i frågor som omfattas av denna förordning på en medlemsstats territorium ska denna medlemsstat se till att dessa myndigheter samarbetar så att de kan uppfylla sina respektive uppgifter effektivt.

4. De behöriga myndigheterna ska på ett effektivt sätt övervaka efterlevnaden av denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att garantera förordningens efterlevnad.

Artikel 10
Sanktioner

Medlemsstaterna ska senast [*insert concrete date* 6 månader efter denna förordnings ikraftträdande] fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att dessa bestämmelser tillämpas. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa bestämmelser senast [*insert concrete date* 12 månader efter denna förordnings ikraftträdande] och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 11
Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att lösa tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som uppkommit i samband med tillämpningen av denna förordning. I detta syfte ska medlemsstaterna utse befintliga organ eller inrätta nya.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de organ som avses i punkt 1 senast [*insert concrete date* 6 månader efter denna förordnings ikraftträdande]. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa organ.

Artikel 12
Utövande av delegerade befogenheter

1. Kommissionen ska tilldelas befogenheter att anta de delegerade akter som avses i artikel 5.4 på obestämd tid. Där tvingande, brådskande skäl föreligger ska artikel 15 tillämpas.

2. Så snart som kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt underrätta Europaparlamentet och rådet om detta.

3. Befogenheten att anta delegerade akter ska tilldelas kommissionen i enlighet med villkoren i artiklarna 13 och 14.

Artikel 13
Återkallande av delegering

1. Europaparlamentet och rådet kan när som helst återkalla delegeringen av de befogenheter som avses i artikel 5.4.

2. Den institution som har inlett ett internt förfarande för att besluta om återkallande av delegerade befogenheter ska sträva efter att underrätta den andra institutionen och kommissionen i rimlig tid innan ett slutligt beslut fattas, och ange vilka delegerade befogenheter som kan komma att återkallas samt skälen till återkallandet.

3. Beslutet om återkallande avslutar delegeringen av de befogenheter som anges i beslutet. Beslutet får verkan omedelbart eller vid ett senare angivet datum. Beslutet påverkar inte giltigheten hos sådana delegerade akter som redan har trätt i kraft. Det ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 14
Invändningar mot delegerade akter

1. Europaparlamentet och rådet får göra invändningar mot en delegerad akt inom en period på två månader från den dag då de underättades om akten. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska fristen förlängas med en månad.

2. Om varken Europaparlamentet eller rådet vid fristens utgång har invänt mot den delegerade akten ska den offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft på däri angiven dag.

   Den delegerade akten får offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* och träda i kraft före utgången av denna frist om både Europarlamentet och rådet har informerat kommissionen om att de inte har för avsikt att göra invändningar.

3. Om Europaparlamentet eller rådet invänder mot en antagen delegerad akt ska den inte träda i kraft. Den institution som invänder mot en delegerad akt ska ange skälen därtill.

Artikel 15
Skyndsamt förfarande

1. En delegerad akt som har antagits enligt det skyndsamma förfarandet ska träda i kraft utan dröjsmål och ska tillämpas så länge ingen invändning görs i enlighet med punkt 2. Akten ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet tillsammans med en motivering av varför det skyndsamma förfarandet tillämpas.

2. Europaparlamentet och rådet får inom en frist på sex veckor från den dag då akten överlämnades göra invändning mot den delegerade akten. Akten ska i så fall upphöra att gälla. Den institution som har invänt mot en delegerad akt ska ange skälen därtill.

Artikel 16
Översyn

Senast [*insert concrete date* tre år efter denna förordnings ikraftträdande] ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Europeiska centralbanken en rapport om tillämpningen av denna förordning, om lämpligt tillsammans med ett förslag.

Artikel 17
Övergångsbestämmelser

1. Betaltjänstleverantörer i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska efterleva artikel 3 senast den 31 oktober 2014. Om euron införs som valuta i någon

av dessa medlemsstater före den 1 november 2013 ska emellertid betaltjänstleverantörerna i den medlemsstaten efterleva artikel 3 inom ett år från den dag då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet.

2. Betaltjänstleverantörer i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska efterleva artikel 4 och punkterna 1 och 2 i bilagan för betalningar i euro och artikel 4 och punkterna 1 och 3 i bilagan för autogireringar i euro senast [*insert concrete date* fyra år efter denna förordnings ikraftträdande]. Om euron införs som valuta i någon av dessa medlemsstater före [*insert concrete date* 3 år efter denna förordnings ikraftträdande] ska emellertid betaltjänstleverantörerna i den medlemsstaten följa dessa regler inom ett år från den dag då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet.

Artikel 18
Ändringar av förordning (EG) nr 924/2009

Förordning (EG) nr 924/2009 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 6 ska ”före den 1 november 2012” ersättas med ”senast [*insert concrete date* 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande]”.

2. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

   a) I punkt 1 ska ”före den 1 november 2012” ersättas med ”senast [*insert concrete date* 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande]”.

   b) I punkt 2 ska ”före den 1 november 2012” ersättas med ”senast [*insert concrete date* 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande]”.

   c) I punkt 3 ska ”före den 1 november 2012” ersättas med ”senast [*insert concrete date* 24 månader efter denna förordnings ikraftträdande]”. utgå från och med [24 månader efter det att denna förordning träder i kraft].

3. Artikel 8 ska utgå.

Artikel 19
Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA
TEKNISKA KRAV (ARTIKEL 5)

(1) Följande tekniska krav ska gälla såväl **betalningar** som **autogireringar**:

(a) Betaltjänstleverantörer och betaltjänstanvändare ska använda Iban-nummer för att identifiera betalkonton oavsett om både betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller den enda betaltjänstleverantören i betalningstransaktionen är etablerad i samma medlemsstat eller om en av betaltjänstleverantörerna är etablerad i en annan medlemsstat.

(b) Betaltjänstleverantörer ska använda meddelandeformat som är baserade på ISO 20022 XML-standarden vid genomförande av betalningstransaktioner till en annan betaltjänstleverantör eller ett annat betalningssystem.

(c) Om en betaltjänstanvändare initierar eller tar emot enskilda överföringar av medel som har förts samman för överföringen ska meddelandeformat som är baserade på ISO 20022 XML-standarden användas.

(d) Fältet med uppgifter om penningöverföringen ska rymma 140 tecken. Betalningsordningarna kan tillåta fler tecken, förutom om den utrustning som används för att överföra informationen har tekniska begränsningar avseende antalet tecken, i vilket fall utrustningens tekniska begränsning ska tillämpas.

(e) Referensinformation om penningöverföringen och alla andra uppgifter som lämnas i enlighet med punkterna 2 och 3 i denna bilaga ska överföras i sin helhet och utan ändring mellan betaltjänstleverantörerna genom hela betalningskedjan.

(f) När väl uppgifter har lämnats i elektroniskt format ska betalningstransaktionerna tillåta en fullständigt automatiserad och elektronisk hantering under alla skeden av betalningskedjan (helautomatisk hantering), så att hela betalningsprocessen kan genomföras elektroniskt utan bearbetning eller manuella åtgärder. Detta ska även gälla exceptionell hantering av betalningar och autogireringar om möjligt.

(g) Betalningsordningar ska inte innehålla någon lägsta beloppsgräns för betalningstransaktioner och ska tillåta betalningar och autogireringar

(h) Betalningsordningar ska inte vara skyldiga att utföra betalningar och autogireringar som överstiger beloppet 999 999 999,99 euro.

(2) Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla **betalningar**:

(a) En betalningsmottagare som godkänner betalningar ska lämna sitt Iban-nummer och BIC-koden för sin betaltjänstleverantör till betalarna varje gång en betalning begärs.

(b) Betalaren ska lämna följande obligatoriska uppgifter till sin betaltjänstleverantör som ska föras vidare genom betalningskedjan till

betalningsmottagaren i enlighet med kraven i den nationella lagen om genomförande av direktiv 95/46/EG:

i) Betalarens namn och/eller Iban-numret på betalarens konto.

ii) Betalningsbeloppet.

iii) Iban-numret på betalningsmottagarens konto.

iv) Betalningsmottagarens namn.

v) Uppgifter om penningöverföringen, i förekommande fall.

(c) Dessutom ska betalarens betaltjänstleverantör lämna följande obligatoriska uppgifter till betalningsmottagarens betaltjänstleverantör:

i) BIC för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

ii) BIC för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

iii) Betalningsordningens identifikationskod.

iv) Betalningens avvecklingsdatum.

v) Referensnumret på betalningsmeddelandet från betalarens betaltjänstleverantör.

(3) Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla **autogireringar**:

(a) Betalaren ska endast en gång före den första autogireringen lämna sitt Iban-nummer, och om tillämpligt betaltjänstleverantörens BIC-kod, till betalningsmottagaren.

(b) I samband med den första autogireringen och vid engångsautogireringar samt vid varje efterföljande autogirering ska betalningsmottagaren lämna uppgifter om fullmakten till betaltjänstleverantören. Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska lämna uppgifter om fullmakten till betalarens betaltjänstleverantör vid varje autogirering.

(c) En betalare ska kunna ge sin betaltjänstleverantör i uppdrag att begränsa en autogirering till ett särskilt belopp eller en särskild period, eller både och.

(d) Om avtalet mellan betalaren och betalningsmottagaren utesluter rätten till återbetalning ska betalarens betaltjänstleverantör, på betalarens begäran och innan betalarens konto debiteras, kontrollera varje autogirering för att fastställa att beloppet på den ingivna autogireringen motsvarar det belopp som angetts i fullmakten på grundval av de uppgifter om fullmakten.

(e) Betalaren ska kunna uppdra åt sin betaltjänstleverantör att blockera alla autogireringar från betalarens konto eller alla autogireringar till en eller flera specificerade betalningsmottagare eller att endast tillåta autogireringar till en eller flera specificerade betalningsmottagare.

(f) Medgivande ska ges till såväl betalningsmottagaren som betalarens betaltjänstleverantör (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren) och fullmakterna ska, tillsammans med senare ändringar och/eller återkallelser, sparas av betalningsmottagaren eller av en tredjepart för betalningsmottagarens räkning.

(g) Betalningsmottagaren ska lämna följande obligatoriska uppgifter till sin betaltjänstleverantör som ska lämnas vidare i betalningskedjan till betalaren:

i) Typen av autogirering (återkommande girering, engångsgirering, första, sista eller upphävd girering).

ii) Betalningsmottagarens namn.

iii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto som ska krediteras vid betalningen.

iv) Betalarens namn.

v) Iban-numret på betalarens betalkonto som ska debiteras vid betalningen.

vi) Den unika fullmaktsreferensen.

vii) Datumet för fullmaktens undertecknande.

viii) Betalningsbeloppet.

ix) Den unika fullmaktsreferens som lämnats av den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat fullmakten (om fullmakten har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade fullmakten).

x) Betalningsmottagarens identifikationskod.

xi) Identifikationskoden för den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat fullmakten (om fullmakten har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade fullmakten).

xii) Överföringsinformationen från betalningsmottagaren till betalaren, om sådan finns.

(h) Dessutom ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör lämna följande obligatoriska uppgifter till betalarens betaltjänstleverantör:

i) BIC-koden för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

ii) BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

iii) Namnet på betalarens referenspart (om det anges i den dematerialiserade fullmakten).

iv) Identifikationskoden för betalarens referenspart (om den anges i den dematerialiserade fullmakten).

v) Namnet på betalningsmottagarens referenspart (om det anges i den dematerialiserade fullmakten).

vi) Identifikationskoden för betalningsmottagarens referenspart (om den anges i den dematerialiserade fullmakten).

vii) Betalningsordningens identifikationskod.

viii) Betalningens avvecklingsdatum.

ix) Betalningsreferensen för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör.

x) Typen av fullmakt.

xi) Betalningsdatumet.